

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יבמות-מצות חליצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מ"מ	מ"מ											
חליצה בלילה - חליצתה כשרה	[ת"ק]											
פוסל.	רבי אלעזר:											
בשמאל - חליצתה פסולה	[ת"ק]											
מכשיר.	רבי אלעזר:											
לימא בהא קמיפלגי:												
מקשינן ריבים לנגעים	דמר סבר: [רבי אלעזר]											
לא מקשינן ריבים לנגעים	ומר סבר: [ת"ק]											
לא, דכ"ע לא מקשינן ריבים לנגעים, דאי מקשינן, אפילו גמר דין בלילה נמי לא, והכא בהא קמיפלגי												
חליצה כתחלת דין דמיא	מר סבר: [ת"ק]											
חליצה כגמר דין דמיא.	ומר סבר: [רבי אלעזר]											
עבד עובדא במוק וביחידי ובלילה.	רבה בר חייא קטוספאה:											
כמה רב גובריה דעביד כיהודאה.	שמואל:											
מאי קשיא? אי מוק, סתמא תניא אי לילה, סתמא תניא												
אלא יחידי קא קשיא ליה, היכי עביד ביחידי, דיחידאה קתני לה												
חליצה בשנים או בשלשה, ונמצא אחד מהן קרוב או פסול - חליצתה פסולה	דתנן: [ת"ק]											
מכשירים	ר"ש ורבי יוחנן הסנדלר:											
ומעשה באחד שחלץ בינו לבניה בבית האסורים, ובא מעשה לפני ר"ע והכשיר	[רבי עקיבא]											
אין הלכה כאותו הווג.	ואמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											
ואב"א: כולהו נמי יחידאה קתני להו												
אני ראיתי את רבי ישמעאל בן אלישע שחלץ במוק ביחידי ובלילה. בשמאל - חליצתה כו'.	דתניא, א"ר ישמעאל בר' יוסי:											
מ"ט דרבנן?												
ילפינן רגל (ויקרא י"ד) רגל ממצורע, מה להלן דימין, אף כאן דימין.	עולא:											
ורבי אלעזר לא יליף רגל רגל ממצורע?												
מנין לרציעה שהיא באזן הימנית? נאמר כאן און ונאמר להלן און, מה להלן ימין, אף כאן ימין	והתניא, ר"א:											
מהחלפת השיטה.	רב יצחק בר יוסף אמר ר' יוחנן:											
לעולם לא תיפוך, און און מופני, רגל רגל לא מופני.	רבא:											
וכי לא מופני מאי פירכא איכא?												
איכא למיפרך: מה למצורע - שכן טעון עץ ארו ואזוב ושני תולעת.												
חליצה ורקקה אבל לא קראה - חליצתה כשרה												
קראה ורקקה אבל לא חליצה - חליצתה פסולה												

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יבמות-מצות חליצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
לעולם אינו קדוש - עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן.	ר' אלעזר בר"ש:	◊	!																			קד:
ומי אמר ר' עקיבא ריקקה לא פסלה?			⚡																			קד:
חלצה ולא רקקה ולא קראה - חליצתה כשירה	והתניא:		⚡																			קד:
רקקה ולא חלצה ולא קראה - חליצתה פסולה			⚡																			קה.
קראה ולא רקקה ולא חלצה - אין כאן בית מיוחד			⚡																			קה.
מני?			^																			קה.
אילימא רבי אליעזר			!																			קה.
חלצה ולא רקקה ולא קראה - חליצתה כשירה?			⚡																			קה.
(דברים כ"ה) ככה יעשה - דבר שהוא מעשה מעכב	והאמר רבי אליעזר:		⚡																			קה.
אלא פשיטא רבי עקיבא			!																			קה.
רקקה ולא חלצה ולא קראה - חליצתה פסולה	וקתני:		⚡																			קה.
למאן?			^																			קה.
אילימא לעלמא			!																			קה.
פשיטא, מי הוא חליצה דאישתריא לעלמא?			⚡																			קה.
אלא לאו לאחין, שמע מינה.			!																			קה.
ולר"ע, מאי שנא ריקקה ומאי שנא קרייה?			⚡																			קה.
קרייה דאיתא בין בתחלה בין בסוף - לא מיחלפא ליה, ריקקה דבתחלה ליתא ולבסוף איתא - מיחלפא ליה, ואתו למישרי חלוצה לאחין.			!																			קה.
יבמה שרקקה תחלוץ, ואינה צריכה לרוק פעם אחרת.	ואיכא דאמרי, הכי שלחו ליה:																					קה.
כי היא דאתיא לקמיה דרבי אמי, הוה יתיב רבי אבא בר ממל קמיה, רקקה מקמי דתחלוץ																						קה.
חלוץ לה ושרי לה תיגרא.	אמר ליה רבי אמי:																					קה.
והא בעינן מירק	אמר ליה ר' אבא:																					קה.
הא רקקה לה.			!																			קה.
ותירוק ומה בכך																						קה.
נפיק מיניה חורבא, דאי אמרת תיהדר ותירוק, אמרי: ריקקה קמייתא לית בה מששא, ואתי למישרי חלוצה לאחין.			!																			קה.
והא בעינן כסדרן																						קה.
כסדרן לא מעכבא.			!																			קה.
הוא סבר דחויי קא מדחי ליה, נפק דק ואשכח			○																			קה.
בין שהקדים חליצה לריקקה, בין שהקדים ריקקה לחליצה - מה שעשה עשוי.	דתניא:		○																			קה.
לוי נפק לקרייתא, בעו מניה: גידמת, מהו שתחלוץ? יבמה שרקקה דם, מהו? (דניאל י') אבל אגיד לך את הרשום בכתב אמת, מכלל דאיכא כתב שאינו אמת?																						קה.
לא הוה בידיה. אתא שאיל בי מדרשא	[לוי]																					קה.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא													
תרוייהו ניחא להו, כדי דליפוק עלייהו קלא דאישות.	[בית הלל]										!	◊	קז.
בבעל וכו'.	בית שמאי:											■	קז.
ממאנת למאמרו, ואינה ממאנת לזיקתו.	רבי אושעיא:										◊	■	קז.
מאי טעמא דרבי אושעיא? מאמר דמדעתה - מציא עקרא, זיקה דבעל כרחא - לא מציא עקרא.	רב חסדא:											■	קז.
והרי ביאה דבעל כרחא, ומציא עקרא											⚡		קז.
אלא, ביאה ומאמר דהוא קעביד - מציא עקרא, זיקה דרחמנא רמא עלה - לא מציא עקרא.												◊	קז:
ממאנת אף לזיקתו מאי טעמא? נישואי קמאי קא עקרא.	עולא:											◊	קז:
כל שיכולה למאן ולא מיאנה - צרתה חולצת ולא מתייבמת	איתיביה רבא לעולא:											⚡	קז:
ואמאי? תמאן השתא ותעקרינהו לנישואי קמאי ותתייבם צרתה												⚡	קז:
צרת ערוה שאני												!	קז:
מיאנה בבעל מותרת לאביו, ביבם - אסורה לאביו	דתני רמי בר יחזקאל:											!	קז:
אלמא בשעת נפילה נראית ככלתו, הכא נמי בשעת נפילה נראית כצרת בתו.												!	קז:
מיאנה בזה אסורה לזה, מידי דהוה אבעלת הגט, בעלת הגט לאו כיון דאיתסרא לה לחד - איתסרא להו לכולהו, הכא נמי לא שנא	רבי:											◊	קז:
מיאנה בזה מותרת לזה, ולא דמיא לבעלת הגט, בעלת הגט הוא דקא עביד בה, הכא היא קעבדא ביה, דאמרה: לא רעינא בך ולא צבינא בך, כך הוא דלא רעינא, הא בחברך רעינא.	שמואל:											◊	קז:
מיאנה בזה מותרת אפילו לו.	רב אסי:											◊	קז:
לימא, כרבי אושעיא סבירא ליה												⚡	קז:
אינה ממאנת לזיקתו	דאמר: [רבי אושעיא]											⚡	קז:
בחד יבם הכי נמי דמציא עקרא, הכא בשני יבמין עסקינן, דאין מיאון לחצי זיקה.												!	קז:
מיאנה בזה מותרת לאחין	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											■	קז:
ולא הודו לו.												■	קז:
מאן לא הודו לו?												^	קז:
רב	אביי:											!	קז:
רבי אושעיא	רבא:											!	קז:
רב אסי.	ואמרי לה:											!	קז:
בית שמאי אומרים: בפניו וכו'.												■	קז:
והלא פישון הגמל מיאנה אשתו שלא בפניו	תניא, אמרו להן בית הלל לבית שמאי:											⚡	קז:
פישון הגמל במדה כפושה מדד, לפיכך מדדו לו במדה כפושה.	אמרו להן ב"ש לבית הלל:											!	קז:
מדקא אכיל פירי פשיטא נשואה היא												⚡	קז:
נשואה לא ממאנה	והאמרי ב"ש:											⚡	קז:
תרי קיטרי עבדו ביה.												!	קז:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בפני בית דין וכו'.	בית שמאי											■
החליצה והמיואנין - בשלשה.	תנן התם:											◊
מאן תנא?												^
בית שמאי היא.	רבה:											◊
אפי' תימא בית הלל, עד כאן לא קאמרי בית הלל - אלא דלא בעינן מומחין, אבל שלשה בעינן	אביי:											◊
בפני בית דין	כדתניא, בית שמאי אומרים:											! ■
בפני בית דין ושלא בפני בית דין,	וב"ה אומרים:											! ■
שצריך שלשה	ואלו ואלו מודים:											! ■
מכשירין בשנים.	רבי יוסי בר יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון:											◊
הלכה כאותו הזוג.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											◊
בית שמאי אומרים: תמאן וכו'.												■
והא מיאנה חדא זימנא												‡
עד שתגדיל ותאמר רוצה אני במיאונים הראשונים.	שמואל:											◊
תרתי קתני: או שתמאן ותגדיל ותיארס, או שתמאן ותנשא לאלתר.	עולא:											◊
בשלמא עולא, היינו דקתני עד שתגדיל ותנשא, אלא לשמואל, עד שתגדיל ותאמר מיבעי ליה												‡
קשיא.												■
אי זו היא קטנה שצריכה למאן? כל שהשיאוה אמה ואחיה לדעתה. השיאוה שלא לדעתה - אינה צריכה למאן.												■
כל תינוקת שאינה יכולה לשמור קידושיה - אינה צריכה למאן.	רבי חנינא בן אנטיגנוס:											■
אין מעשה קטנה כלום, אלא כמפותה, בת ישראל לכהן - לא תאכל בתרומה, בת כהן לישראל - תאכל בתרומה.	רבי אליעזר:											■
כל עכבה שהיא מן האיש - כאילו היא אשתו, כל עכבה שאינה מן האיש - כאילו אינה אשתו.	רבי אליעזר בן יעקב:											■
בראשונה היו כותבין גט מיאון לא רעינא ביה ולא צבינא ביה ולית אנא בעיא להתנסבא ליה, כיון דחזו דנפיש דיבורא, אמרי: אתי לאיחלופי בגיטא, תקינו הכי: ביום פלוני מיאנה פלונית בת פלוני באנפנא.	רב יהודה, ואמרי לה במתניתא תנא:											◊
אי זהו מיאון? אמרה אי אפשי בפלוני בעלי, אי אפשי בקידושין שקידשוני אמי ואחי	תנו רבנן:											◊
אפילו יושבת באפריון והולכת מבית אביה לבית בעלה, ואמרה אי אפשי בפלוני בעלי - זהו מיאון	יתר על כן אמר ר' יהודה:											◊
אפילו היו אורחין מסובין בבית בעלה והיא עומדת ומשקה עליהם, ואמרה להם אי אפשי בפלוני בעלי - הרי הוא מיאון	יתר על כן אמר ר' יהודה:											◊
אפילו שיגרה בעלה אצל חנוני להביא לו חפץ משלו, ואמרה אי אפשי בפלוני בעלי - אין לך מיאון גדול מזה.	יתר על כן אמר רבי יוסי בר יהודה:											◊
כל תינוקת וכו'.	רבי חנינא בן אנטיגנוס											■
הלכה כרבי חנינא בן אנטיגנוס.	רב יהודה אמר שמואל:											◊
קטנה שלא מיאנה ועמדה ונשאת, משום רבי יהודה בן בתירה אמרו: נישואיה הן הן מיאוניה.	תנא: [רבי יהודה בן בתירה]											◊
איבעיא להו: נתקדשה, מהו?												^
קטנה שלא מיאנה ועמדה ונתקדשה, משום ר' יהודה בן בתירה אמרו: קידושיה הן הן מיאוניה.	תא שמע: [רבי יהודה בן בתירה]											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
וכן המגרש את היתומה והחזירה - מותר ליבם	[ת"ק]									◆	■	קט.	
אוסר.	רבי אלעזר:									◆	■	קט.	
קטנה שהשיאה אביה, ונתגרשה כיתומה בחיי האב, והחזירה - דברי הכל אסורה ליבם.	[דברי הכל]										■	קט.	
מאי טעמא דרבי אלעזר? הואיל ועמדה עליו שעה אחת באיסורא.	עיפה:									■	◇	קט.	
אי הכי, חליצה נמי לא תיבעי	אמרו ליה רבנן לעיפה:									¿	◇	קט.	
וכי תימא הכי נמי										!		קט.	
משום רבי אלעזר אמרו חולצת	והתניא:									■	¿	קט.	
ר' אלעזר לא ידענא מאי טעמא.	אלא אמר עיפה:									■	◇	קט.	
היינו טעמא דרבי אלעזר, מספקא ליה אי מיתה מפלת אי נשואין הראשונים מפילים, אי מיתה מפלת - הא רמיא קמיה לייבום, אי נשואין הראשונים מפילים - הא עמדה עליו שעה אחת באיסור.	אביי:									■	◇	קט.	
לעולם פשיטא לרבי אלעזר דמיתה מפלת, ומיהו הכל בקיאין בגירושין, ואין הכל בקיאין בחזרה.	רבא:									■	◇	קט.	
אדרבה, חזרה כיון דיתבא תותיה אית ליה קלא											¿	קט.	
מי לא עסקינן דאהדרה באורתא ושכיב בצפרא?											!	קט.	
היינו טעמא דרבי אלעזר, דגזר הני משום יתומה בחיי האב והחזירה.	רב אשי:									■	◇	קט.	
הכי נמי מסתברא											■	קט.	
קטנה שהשיאה אביה, ונתגרשה כיתומה בחיי האב, והחזירה - דברי הכל שאסורה ליבם.	מדקתני סיפא:									■	■	קט.	
האי מאי למימרא? פשיטא											¿	קט.	
אלא לאו הא קמ"ל, טעמא דר' אלעזר, דגזר הנך משום האי											!	קט.	
שמע מינה.											■	קט.	
מזדים חכמים לר' אלעזר, בקטנה שהשיאה אביה ונתגרשה - הרי היא כיתומה בחיי האב והחזירה שאסורה ליבם, מפני שגירושיה גירושין גמורין, ואין חזרתה חזרה גמורה	תניא כוותיה דרב אשי:									■	■	◇	קט.
בד"א - שגירשה כשהיא קטנה והחזירה כשהיא קטנה, אבל גירשה כשהיא קטנה והחזירה כשהיא גדולה, אי נמי החזירה כשהיא קטנה וגדלה אצלו, ומת - או חולצת או מתייבמת	[ת"ק]									◆	■	◇	קט.
חולצת ולא מתייבמת.	משום רבי אלעזר אמרו:									◆	■	◇	קט.
צרתה מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:									^		◇	קט.
היא גופה גזירה, ואנן ניקום וניגזור גזירה לגזירה?	אמר ליה: [רב נחמן]									!		◇	קט.
היא וצרתה חולצת	והא תניא, משום רבי אלעזר אמרו:									■	¿	קט.	
היא וצרתה סלקא דעתך?										¿	¿	קט.	
אלא לאו, או היא או צרתה חולצת										■	¿	קט.	
לאו תרוצי קמתרצת? תריץ הכי: היא חולצת, צרתה - או חולצת או מתייבמת.										!		קט.	
שני אחין נשואין לשתי אחיות קטנות, ומת בעלה של אחת מהן - הלזו תצא משום אחות אשה.											■	קט.	
וכן שתי חרשות											■	קט.	
גדולה וקטנה											■	קט.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	אמר ליה רבינא לרב אשי: תינח דקדיש בכספא, קדיש בביאה מאי?											ז	קו
	שוויה רבנן לבעילתו בעילת זנות.											!	קו
	הלכה כרבי אליעזר.											◊	קו
	הלכה כרבי אליעזר.											◊	קו
	מי שהיה נשוי לשתי יתומות קטנות ומת - ביאתה או חליצתה של אחת מהם פוטרת צרתה.											■	קו
	וכן שתי חרשות.											■	קו
	קטנה וחרשת - אין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה.											■	קו
	פקחת וחרשת - ביאת הפקחת פוטרת החרשת, ואין ביאת החרשת פוטרת את הפקחת.											■	קו
	גדולה וקטנה - ביאת הגדולה פוטרת הקטנה, ואין ביאת הקטנה פוטרת הגדולה.											■	קו
	וחרשת בת חליצה היא?											ז	קו
	חרש שנחליץ, וחרשת שחלצה, וחולצת מן הקטן - חליצתה פסולה	והתנן:										■	קו
	אביאה.	רב גידל אמר רב:										!	קו
	אפילו תימא אחליצה, כאן בחרשת מעיקרא, כאן בפקחת ואח"כ נתחרשה וחרשת מעיקרא, כי היכי דעל הכי נפק, פקחת ואחר כך נתחרשה לא, דמעכבא בה קרייה.	רבה:										!	קו
	וחרשת מעיקרא בת חליצה היא?	איתיביה אביי:										ז	קו
	שני אחיו - אחד פקח ואחד חרש, נשואין לשתי נכריות - אחת פקחת ואחת חרשת	והתנן:										■	קו
	מת חרש בעל חרשת, מה יעשה פקח בעל פקחת? כונס ואם רצה להוציא יוציא											■	קו
	מת פקח בעל פקחת, מה יעשה חרש בעל חרשת? כונס ואינו מוציא לעולם											■	קו
	מאי לאו בחרשת מעיקרא											ז	קו
	כונס אין, חולץ לא	וקתני:										■	קו
	לא, בפקחת ואחר כך נתחרשה.											!	קו
	שני אחיו פקחין נשואין שתי נכריות, אחת פקחת ואחת חרשת	תא שמע:										■	קו
	מת פקח בעל חרשת, מה יעשה פקח בעל פקחת? כונס ואם רוצה להוציא יוציא											■	קו
	מת פקח בעל פקחת, מה יעשה פקח בעל חרשת? או חולץ או מייבם											■	קו
	מאי לאו מדהוה פקח מעיקרא, היא נמי חרשת מעיקרא											ז	קו
	כונס אין, חולץ לא	וקתני:										■	קו
	מידי איריא? הא כדאיתא, והא כדאיתא.											!	קו
	שני אחיו - אחד פקח ואחד חרש, נשואין שתי אחיות - אחת פקחת ואחת חרשת	איתיביה:										■	קו
	מת חרש בעל חרשת, מה יעשה פקח בעל פקחת? תצא משום אחות אשה											■	קו
	מת פקח בעל פקחת, מה יעשה חרש בעל חרשת? מוציא את אשתו בגט, ואשת אחיו אסורה לעולם											■	קו
	וכי תימא ה"נ בפקח ואחר כך נתחרש, מי מצי מפיק?											!	קו

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>
---	--

יבמות-בית שמאי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ						
נתחרשה - יוציא, נשתטית - לא יוציא, נתחרש הוא או נשתטה - לא יוציא עולמית	והתנן:	■	⚡	⚡				ק:
אלא לאו בחרש מעיקרא, ומדהוא חרש מעיקרא, היא נמי חרשת מעיקרא, ומדאחיות חרשות מעיקרא, נכריות נמי חרשות מעיקרא				⚡			◊	ק:
כונס אין, חולץ לא	ותנן גבי נכריות:			■	⚡		◊	ק:
אישתיק.				■			◊	ק:
מ"ט תותביה מהא, דיכול לשנויי לך: אחיות - חרשות מעיקרא, נכריות - פקחות ואח"כ נתחרשו?	כי אתא לקמיה דרב יוסף, א"ל:			⚡			◊	ק:
אלא איבעי לך לאותביה מהא:	[רב יוסף]			⚡				ק:
שני אחין חרשין נשואין שתי אחיות פקחות, או שתי אחיות חרשות, או שתי אחיות - אחת פקחת ואחת חרשת, וכן שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחין פקחין, או לשני אחין חרשין, או לשני אחין אחד פקח ואחד חרש - הרי אלו פטורות מן החליצה ומן הייבום, ואם היו נכריות - יכנסו, ואם רצו להוציא - יוציאן	[תנן]			■	⚡		◊	ק:
היכי דמי?				^	⚡			ק:
אילימא בפקחים ולבסוף נתחרשו				!	⚡		◊	ק:
מי מצי מפקי?				⚡	⚡			ק:
נשתטית - לא יוציא, נתחרש הוא או נשתטה - לא יוציא עולמית	והתנן:	■	⚡	⚡			◊	ק:
אלא לאו אחרשין מעיקרא, ומדהן חרשין מעיקרא, אינהו נמי חרשות מעיקרא				⚡			◊	ק:
אם היו נכריות - יכנסו	וקתני:			■	⚡		◊	ק:
יכנסו אין, יחלצו לא				⚡				ק:
תיובתא דרבה תיובתא.				■			◊	ק:
קטנה וחרשת וכו'.							■	ק:
אשכחתיה לרב אדא בר אהבה ולרב חנא חתניה, דיתבי וקמקו אקוותא בשוקא דפומבדיתא	רב נחמן:						○	ק:
הא דתנן: קטנה וחרשת אין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה, הני מילי דנפלה ליה מאחיו פקח, דלא ידעינן אי בקטנה ניהא ליה אי בחרשת ניהא ליה, אי בקטנה ניהא ליה - דאתיא לכלל דיעה, אי בחרשת ניהא - דגדולה היא ובת ביאה היא, אבל נפלה מאחיו חרש, ודאי בחרשת ניהא ליה, דבת ביאה היא ובת מיניה היא	ואמר: [רב אדא בר אהבה ורב חנא]			■	○		◊	ק:
אפילו נפלה ליה מאחיו חרש נמי מספקא ליה.	ואמינא להו אנא: [רב נחמן]			■	○		◊	ק:
כיצד תקנתן?					^		◊	ק:
כונס החרשת ומוציאה בגט, וקטנה תמתין עד שתגדיל ותחלוץ.	רב חסדא אמר רב:				!		◊	ק:
ש"מ קסבר רב: חרשת קנויה ומשוירת, קטנה קנויה ואינה קנויה, דאי ס"ד חרשת קנויה ואינה קנויה, קטנה קנויה ומשוירת, חרשת אמאי כונס ומוציאה בגט? תיתיב גביה ממה נפשך? אי קנויה היא - הא קנויה היא, ואי לאו קנויה היא - הא נכרית בעלמא היא	רב חסדא:			■			◊	ק:
וכי תימא, קטנה אמאי תמתין עד שתגדיל ותחלוץ? תיתיב גביה, אי קנויה היא - הא קנויה היא, אי לאו קנויה היא - נוכריתא בעלמא היא				⚡				קיא.
אם כן, חרשת במה תיפוק.				!				קיא.